

Jesenice dža

OBČINSKA KNJIZNICA JESENICE

BRCA

220020185,11

COBISS

Brca

11.

...in naš glavni sponzor

domenca.com
— prijazne internet rešitve —

na prvi strani.

k a z a l o

**VARUJ
NAŠO SKUPNO
LASTNINO
PRED POŽAROM**

rajža sodobnega študenta	...4
vsak ima svoj prav, kdo ima torej narobe	...5
moški ali ženska, kdo ima prav...	...6
o skakalnem stolpu na ukovi ali vsak ima svoj prav	...6
mladi in razvojna uspešnost jesenic	...11
vsak ima svoj prav	...14
moodswings	...14
izkušnja	...18
krona	...18
kako imajo prav: grafiti	...19

u v o d n i k

Jesen je pravi čas za brco. Za to, ki jo držiš v roki, ali pa zato, ker se jeseni vse spet začne na novo in je potrebno nekaj spodbude. Tako tudi BRcA začenja novo sezono: bogatejša za zabavne poletne trenutke, zanimive izkušnje in predvsem - pred novimi izzivi.

Nov izziv nam ustvarjalcem časopisa predstavlja predvsem dejstvo, da BRcA na deluje več v okviru Kluba jeseniških študentov (KJŠ), saj se je preselila pod okrilje Društva mladih Jesenice (DMJ). Ustvarjalno delovanje v okvirih KJŠ ni bilo več mogoče, zato odločitev niti ni bila tako težka, saj vsakdo, ki svoje delo rad opravlja, dela to z veseljem le takrat, ko ima pri delu proste roke. Tega pa v okviru KJŠ ni bilo več, zato tudi takšna odločitev.

BRcA je bila od vsega začetka namenjena predvsem mladim: tistim, ki se želijo preizkusiti pri oblikovanju časopisa, kot tudi mladim bralcem. Spodbujala je mlade, da razmišljajo in pišejo o tistih temah, ki se jim zdijo pomembne, tako na globalni ravni, kot tudi lokalno. S svojo dejavnostjo je BRcA želela opozoriti na to, da če (mladi) karkoli že hočemo doseči, to tudi lahko dosežemo. A treba je delovati ... in delovati ... in delovati ... in delovati ... In vztrajati.

Zato BRcA vztraja naprej. V drugačnih razmerah a z istim namenom: pokazati, da se da, in hkrati mladim, ki bi želeli početi isto - torej ustvarjati časopis - dokazati, da se splača. BRcA je izkušnja, je znanje, je zgled; in je osnova za primerjavo. Vse nove dejavnosti, ki bodo imele enak ali podoben namen kot BRcA, se bodo po njej lahko orientirale: torej, narediti nov, še boljši časopis, a imeti vsaj neko oporo.

Z namero, da s svojo dejavnostjo spodbudimo tudi druge k razmišljanja, smo uspeli. Uspeli smo napraviti to, kar se je pred nekaj leti zdelo skoraj nemogoče. Imeti dva časopisa. Imeti dve skupini ljudi, ki delujeta. BRcA je spodbudila nove dejavnosti in nova razmišljanja. Edino obseg posledic, ki jih bo to (dvojno) delovanje imelo, je zaenkrat še težko predvideti. Prav gotovo bo od tega največ imelo okolje v katerem živimo vsi skupaj. Zato je BRcA uspela. Uspela je lene mladince pripraviti do tega, da so preskočili od čvekanja do delovanja.

Blaž

brcamo:

urednica: Neja Šmid

članki: Blaž, Erik, Romana,

Neja, Maruša, Faila, Patricija

fotografije: Jagoda, Jure, Nejc, Maruša, Maja

oblikovanje: Maja, Jure

naslovnica: Jure;

oktober, 2002

brcafon: 041 900 562

e-pošta: brcabrca@email.si;

priprava za tisk: B&T, Bled

tisk: Cicero, Begunje

rajža sodobnega študenta

(cenzurirani članek iz
prejšnje številke, op.p.)

Dobro se najesti in napiti je bilo svoje čase zakon. No, tudi danes se to absolutno prileže, ampak da ne bo pomote: študent iz priljubljene stare viže je bil tako uka željan, da je zavoljo tega tvegati marsikateri groš. Pa že tako jih ni posedoval veliko, saj se je za študij odločil, da bi se izmuznil revščini, iz katere je običajno prihajal. Ker ni bilo grošev, ni bilo kruha. Ves kruljav se je med počitnicami podal na potovanje in kjerkoli se je ustavil, so ga dobri ljudje napitali z domačimi dobrotami (včasih so ljudje veliko dali na to, da pred tujci izpadeš čimbolj vljuden in premožen). In študent je bil srečen.

Današnji študent pa ubira povsem drugačne rajže. Seveda je to posledica časa v katerem živi, a nedvomno izgublja identiteto, ki jo je nekoč imel: študentska populacija je bila vselej tista, ki je bila reformno nastrojena za pravičnejši svet. Kot da se zdaj vedno bolj staplja s prevladujočim kapitalističnim kontekstom sodobne družbe. Pralna afeta celjskega študentskega kluba, na primer, je bila luštna pomanjšana verzija tistega, kar delajo "veliki". In to, kar danes delajo "veliki", študenta očitno vleče. Mu je kul. Sprašujem se, kje je preskočilo. Zdaj mu je fino, da ima pozicijo in denar, da ima moč, komaj dobra tri desetletja nazaj pa se je bil pripravljen zaradi družbenih krivic celo sežgati!?

To sta dva ekstrema, nekje vmes pa vidim med drugimi tudi klub jeseniških študentov, ki je od primarne namembnosti, ki naj bi bila omogočiti lokalni mladini realizacijo zamišljenih projektov in dejavnosti, postala nekakšen biro, ki fura svoj higienski minimum (kar se tiče posluha za vse člane, kakopak). Ponuja storitve, premalo pa ponu-

ja možnosti. Kot trgovina. In spet ne vem, kje je preskočilo, na kateri točki. Fantje in dekleta, ki zadnja leta vodijo KJŠ niso nikakor na tapeti. Problema sploh ne vidim v konkretnih osebah, saj ne gre za osebne stvari. Vidim ga v tem, da se namembnost študentskih klubov nasploh (in upam, da vendarle ne vseh) po mojem opažanju dojemata na način "današnjega študenta". Organizacije in klubi so danes predvsem manjše banke v veliki in vedno bolj izgubljajo svoj prvotni smisel. Z denarjem na rajžo po še več denarja, če lahko malce popretiravam.

Na drugi strani pa obstaja veliko neštu-

dentskih skupin, ki se na vse kriplje trudijo, da bi se mladim na kreativni, produktivni in rekreativni ravni čimveč "dogajalo", a nimajo (ali pa imajo premalo) sredstev za realizacijo. Tako se za povrh konstantno ubadajo še z vprašanjem, kako priti do denarja (kar pa, na primer, ni problem študentskih klubov). In ker ga nimajo, nimajo dovolj vpliva in nimajo enakih možnosti (kot - spet - na primer študentski klubi).

Vprašajmo se torej, kakšno prihodnost v resnici "štrika" sodobni študent z elitiziranjem samega sebe??

Maruša

vsak ima svoj prav, kdo ima torej narobe

Res je. Vsak ima svoj prav. S tisoč in enim argumentom ga dokazuje, s primeri ponazarja in potrjuje v praksi. Ampak Prav je lahko tudi Narobe. Mogoče ne za večino, za posameznika pa marsikdaj. Če bi ta trenutek povprašali večino kaj meni o istospolnih porokah, bi verjetno večina odgovorila, da je proti. Ampak ali to pomeni, da je onemogočanje istospolnih porok ljudem, ki bi jo radi izkoristili, s strani ljudi, ki s tem nočejo imeti nič, prav? Je kršenje pravice, ljubiti kogarkoli tudi pred zakonom, prav? Kljub nujni potrebi po ljubezni je istospolna ljubezen Narobe samo zato, ker o Prav odloča večina, zgodovina, tradicija? Kdaj je torej Prav res Prav in kdaj je Prav Narobe?

Spet ima o tem, kaj je Prav, vsak svoj Prav. Da svoj Prav dokažem in dosežem uzakonjanje svojega Prav, ni potrebno, da imam res Prav. Potrebna je le večina, ki moj Prav sprejme za svoj Prav. Do sem vse lepo in prav. Ampak ali je za to, da je moj Prav pravi Prav res potrebno, da je tvoj Prav Narobe. Kdo torej odloča čigav Prav je pravi? Večina? Država? Parlament? Tradicija? Vera? Vsak sam sigurno ne, ker je v marsičem prepovedano imeti svoj Prav. Ubijati je Narobe, ljubiti je Prav. Je tako? Človek je več kot rastlina in žival - je to Prav? Kdor ima več denarja ima Prav; kdor ima višji IQ ima Prav; kdor je starejši ima Prav; kdor je močnejši ima Prav ... Kdo ima torej Prav? In ali ima kdo Narobe? In če že ima kdo Narobe, kdo ima Narobe in kdo Prav?

Začaran krog. Pravzaprav labirint. Zakaj mora kdo sploh imeti Prav? Zaradi organizacije volje. Če smo na tem, da sprejememo zakon, potem je Prav, da se uzakoni kar je Prav! Ampak (že spet!) kaj pa če je moj Prav

pravtako Prav kot tvoj/splošni/občepravi Prav? Ali to pomeni, da je moj Prav manj pravi (ker ga ima za Prav manj ljudi), manjvreden (ker sem morda mlajša ali manj inteligentna od tistih, ki imajo drugačen Prav), ali celo Narobe (ker je nasproten od tvojega Prav)? Kdaj je torej en Prav bolj Prav kot drugi in kdaj je en Prav Narobe?

Ko sem pričela s pisanjem tega članka sem mislila, da bom prišla do tega kdaj je Prav lahko Prav in kdaj ne. Narobe! Poleg svojega Prav imam namreč tudi svoj Narobe. In če rečem da ima vsak svoj Prav, potem zatajim svoj Narobe. Po mojem mnenju je namreč Narobe, da je človek smatran za več od živali/rastline samo zaradi sposobnosti, ki ga od živali/rastline ločijo. Po mojem mnenju je Narobe ubijati. Menim, da je Narobe, da moram upoštevati nekatere nenapisane zakone, čeprav nikomur ne škodim, če jih ne. Mislim, da je sovraštvo nasprotje ljubezni, ki je Prav, da je torej Narobe. Menim, da je Narobe vsiljevati mnenje in svoj Prav in svoj Narobe, ga pa lahko izražam. In kje se Prav spremeni v Narobe. Po mojem mnenju je Narobe s svojim Prav drugemu škodovati. S takim Prav namreč najbolj škodujemo sebi. Ker če za nekaj res verjamemo, da je Prav, nam Prav nekoga drugega ne bo škodoval. Se torej bojimo, da bo njegov Prav pokopal naš Prav, kar se lahko zgodi samo, če nimamo prav? V tem primeru je problem v nas samih, ker sami najbolj dvomimo v svoj Prav in se bojimo, da je naš Prav v resnici Narobe.

Prav je tisto, kar je za večino Prav torej? V Nigeriji je Prav kamenjanje ženske do smrti zaradi prešuštva. Tam večina meni, da je to Prav.

Neja

Rad bi ...

*Rad bi ...
izlil vesolje v morje.
Rad bi ga izpil.*

*Rad bi ...
potočil solze sreče.
Rad bi živel.*

*Rad bi ...
postal življenje samo.
Rad bi ljubil.*

*Rad bi ...
postavil grad na nebu.
Rad bi ga skril.*

*Rad bi ...
zapisal vanj ljubezen.
Rad bi gradil.*

*Rad bi ...
popeljal se nad oblake.
Rad bi delil.*

Thomas

moški ali
ženska,
kdo
ima prav...

o skakalnem stolpu na ukovi ali vsak ima svoj prav

Šele spomini so me pripravili k razmišljanju o tem, kako korenito se je v zadnjih, letih spremenil prostor, v katerem živim. Nič ni tako svetlo, navdihujoče, da bi lahko napisala roman ali celo pesem. Vendar ni ne prvič ne zadnjič.... Politični zemljevid Evrope se je v veliki meri obarval v črno, znameniti 11. september pa je kar naenkrat postal čudovit izgovor za redukcijo vseh mogočih pravic in legalizacijo metod, ki posegajo v najbolj intimna področja posameznikovega bivanja.

Seveda ne bi rada zapadla v stereotipe in mitologijo o tem, kako je bil svet nekoč veliko lepši, ljudje bolj poštene in otroci bolj pridni. Vendar pa celo jaz, ki se imam za nepopravljivo optimistko, katera prav v vsakem problemu nazadnje najde kaj pozitivnega, ne morem več spregledati dejstva, da je vzdušje okrog mene vsak dan bolj deprimirajoče. Življenje pa je v resnici zelo preprosto. Kar dajemo od sebe, se nam vrne. Tisti, ki verjamejo, da lahko nekaj storijo, in tisti, ki verjamejo, da ne morejo - oboji imajo prav. Pa naj še kdo reče, da stvari pri nas ne potekajo pravilno! In to povsem pravilno. Horoskopske zasluge več kot znanstveniki, bombastične vpadljive celostranske osmrtnice vsiljujejo občutek večvrednosti umrlega, jumbo plakati ponazarjajo žensko kot prostitutko, medtem ko ženske molčimo, samomori so nekaj vsakdanjega, nihče ne skrbi za blaginjo miru, vedno se nahajamo v nenehnem boju za materialnimi dobrinami, osebni dohodek mojega profesorja presega pol milijona slovenskih tolarjev medtem ko v moji občini odstotek brezposelnosti narašča, jaz se zbujam vesela v nov dan, medtem ko nekje nekdo tega jutra ni dočaka.... A vsi imamo prav! Tu gre le za harmonijo, za ravnotežje, katerega vzdrževalci smo mi sami. Ta članek je napisala oseba, ki hodi skozi življenje z odprtimi očmi. Napisan je s tipično žensko pisavo. Nikoli ne molčim. Kajti ko molčim, si sama izkopljem grob za neuresničene želje, za sanje! In takrat krivim vse moške. Ki me niso znali poslušati, ki niso znali prisluhniti mojim željam. Blagor moškim, ki imajo tako trdo, vidno besedo. Besedo, ki je ne moreš spregledati in ki te udari, četudi nisem hotela. Njegova želja je močnejša kot molk. Vendar, katera od žensk ne pozna občutka, da je treba nekaj spremeniti. Zdaj pa čisto zares. Skrajni čas je da naredimo nekaj zase. Da se ne podrejamo tujim domišljijam. Uf, pa še prav imam. Ne da bom preživela, ampak, da bom živela polno. Da bom kar sem. In ne to kar drugi hočejo od mene. Moški imajo prav, a ženske imamo tudi. Vsi imamo prav. Lepileci jumbo plakatov, oglaševalci osmrtnic, tekmovalci v boju za materializmom...vsi imamo prav. Le pri izpovedanju tega "prava" gre za razliko. Razlikujete moško pisanje od ženskega?? Seveda razlikujete....Gre le za različno senzibilnost.

Faila

Ob koncu letošnje poletne sezone se je na Jesenicah nekaj dogajalo. Na iniciativo predvsem nekaj mladih so Športno Društvo Plavž, Društvo Mladih Jesenice, Zavod za šport Jesenice, Mladinski Center Jesenice in Športna zveza Jesenice skupaj organizirali prireditev "Odprto prvenstvo Jesenic v skokih v vodo z 10-metrskega stolpa".

V petek, 30. avgusta popoldne, je bilo tako kopališče Ukova na Jesenicah polno. Iz zvočnikov se je slišala glasba, 25 skakalcev iz pokrajin Slovenije in zamejstva - in raznoraznih postav - je prišlo spodbujati približno 300 obiskovalcev, tekmovalcev pa je bilo dopolnjeno še s turnirjem v balinčkanju, tekmo v plavanju z gumo za otroke ter prikazom tekme v podvodnem hokeju. Skratka športno, dejavno in zabavno popoldne, ki se je z druženjem prevesilo tudi v noč...

Tovrstna prireditev je bila na Jesenicah prvič po zelo zelo dolgem času. V sredi šestdesetih let s(m)o namreč na kopališču Ukova gostovali celo plesalke v vodi, tudi prvenstvo v skokih s(m)o že imeli, najkasneje od konca sedemdesetih let pa je dogajanje na bazenu zamrlo.

Danes je skakalni stolp ob bazenu poslednji v Sloveniji. Drugod so jih - seveda z utemeljenimi razlogi - že porušili, prostor pa drugače izkoristili. Zdaj s(m)o na pragu takega odločanja tudi na Jesenicah.

Da bi spodbudili diskusijo na tematiko iskanja ustreznih rešitev za sicer negativno poslovanje jeseniškega kopališča, smo se pogovarjali z dvema vpletenima stranema - s so-organizatorjem, in z "glavnim" od tistih, ki o usodi kopališča na koncu odločajo. To sta Jernej Klinar, kot delovni organizator "Skokov" in predstavnik ŠD Plavž, ter jeseniški župan in predstavnik Občine Jesenice (OJ), g. Boris Bregant. Najprej pa naj predstavimo nekaj stališč, mnenj in dejstev iz zornega kota slednjega.

Občina Jesenice, kot vsaka občina, letno razpolaga z določeno količino denarja. Ta številka se po besedah g. župana v proračunu OJ giblje od 1.700.000.000 do 1.900.000.000 SIT. Razlika je odvisna od investicijske dejavnosti, torej koliko zemljišč se kupuje in/ali prodaja. Izvirnih prihodkov pa je približno 1.600.000.000, ki se naberejo od davkov, prispevkov in podobnega.

Ključ, po katerem se ta denar namenja, je "....že večja filozofija. Po eni strani se denar najprej namenja tistim stvarim, ki so zakonsko obvezne. To je otroško varstvo (pri tem občinski proračun plača pretežno vse - varno pot, vzgojiteljice, prehrano, stroške vrtca), šolstvo (tu proračun krije vse, razen plač učiteljev), zdravstvo, pa del kulture (proračun plača prihodke zaposlenih v javnih zavodih kater-

ih ustanovitelj je, ter materialne stroške objektov v lasti OJ) in športa. Seveda pa so tu še plače občinskih uradnikov, zgradba OJ; energija itd. Takih, zakonsko predpisanih stroškov, je v občini Jesenice za skupaj kar približno 70% proračuna.... Ostalih 30% pa je po volji Občine oz. Občinskega sveta, na predlog župana in strokovnih služb. Tu se pa že da bolj odločat...."

Ampak, je spet omejitvev. To je dolgoročni načrt. V tem se vključuje na primer komunalno dejavnost in obvezne javne službe, katerih investicije in dopolnitve programa so tudi že opredeljene. Za te stvari gre zopet približno 400.000.000 SIT.

Potem so v OJ sprejeti tudi 4 in 6 letni plani, ki vključujejo različne projekte, na primer na področju kulture, športa, šolstva, stanovanjske gradnje, zdravstva...; in še interese krajevnih skupnosti na eni, ter posameznih dejavnosti na drugi strani.

"...Na koncu prideš do tega, da v taki občini kot je naša, ..., imaš na koncu vsega skupaj okoli 300.000.000 SIT tistega, kar je zdaj za vso dejavnost v občini. In iz te dejavnosti dajemo približno 120 milijonov za šport. Kar je 6% celotnega proračuna, od razpoložljivega dela pa je tretjina."

Ta del denarja, teh 120 mio, pa se še nadaljnje razdeli na dva dela. Eden so dejavnosti športa (športna društva in klubi s posameznimi tekmovalnimi in skupnim točkovanjem sistemom po katerem dobivajo sredstva), drugi pa investicije in pogoji za delovanje športa (vzdrževanje in novogradnje). Obema deloma se namenja približno polovične zneske, torej vsakemu po 60 mio tolarjev.

V OJ pa imamo sledeče javne športne objekte: športni park Podmežaklo, balinišče Baza, kopališče Ukova in športno rekreacijski center Kres. In vse skupaj so vredne približno 2.000.000.000 SIT. Ob le 3% amortizacije pa samo vzdrževanje znesi 60.000.000 na leto. S tem se denar, namenjen vzdrževanju in gradnjam, že potroši, novih investicij pa sploh še ne začne. In tu se začenjajo težave, ki izpostavljajo tudi stroške z vzdrževanjem skakalnega stolpa.

Vzdrževanje za kopališče letno pomeni strošek približno 9.000.000 SIT. Ta številka zajema menjavo vode po higienskih predpisih, ogrevanje in druge stroške. Zavod za šport, ki med drugim upravlja tudi to poslopje, pa pobira vstopnine, oddaja v najem, ipd., da bi pridobil nekaj denarja. Iz take uporabe vseh objektov naberejo skupaj približno 15-20 mio, kar je še vedno premalo, zato najmanj 6 mio negativnega rezultata iz kopališča krije občinski proračun. Kljub relativno velikemu deležu, ki ga za šport namenja. Zato je potrebno manjkajoči denar "napraskati" drugače.

V zvezi s tem pa je župan "...prepričan, da je prva stvar, ki jo moramo narediti, sprememba imidža. In to ne med nami, Jeseničani, ampak pri ne-Jeseničanih. ...Mi moramo privabiti okolico...Zato se resnično trudimo narediti prijaznejše mesto. Odstraniti tisto, kar odbija ljudi, narediti tisto, kar privlači ljudi.... Zato zdaj prihajajo tisti, ki so zainteresirani, pa tisti, ki imajo sredstva...In so seveda prišli trgovci....Trdim pa, da je - očitkom navkljub - Mercator na Plavškem travniku povzročil več premika kot druge stvari, ki smo jih med tem časom počeli...Za njim se je takoj začelo...Na drugi strani, pri Savi... Zdaj se začinja tisto, kar potem prinese tudi dejavnosti." Razvoj samega mesta, gospodarstva ter različnih dejavnosti v njem pa so tudi pogoji, da že uveljavljene a finančno ne dovolj podprte panoge dobijo sponzorje oz. investitorje, s pomočjo katerih bodo lahko zacvetele.

Problem, ki ga načenjamo, so torej stroški, ki jih dejansko "ustvarja" skakalni stolp. Zaradi njega namreč bazen potrebuje globino, to koristi pa zahteva ogrevanje in menjavo vode, ki naj bi je bilo za 40% več, kot bi je bilo sicer potrebno. Kar pomeni, da če ogrevanje vode za celotni bazen stane okoli 4.000.000 SIT na leto, tista dodatna globina vzame 1.600.000 SIT, za približno 1 mio pa je stroškov s samo menjavo in čiščenjem vse vode. To je prvi del problema. Drugi del pa so stroški s službo za varovanje skakalcev, ki tam mora biti. V celotnem pregledu tako OJ ocenjuje, da skakalni stolp stane okoli 2.000.000 SIT na leto.

Je torej dogajanje na stolpu primerljivo z omenjenima 2 mio? Za ilustracijo le tole - TVD Partizan za vse svoje dejavnosti na leto dobi 1.500.000 SIT. Verjetno izračun ni težak. Vsi drugi namreč zaradi tega stroška dobijo manj.

Kljub temu pa, pravi župan, *"...se moramo uvesti skupaj, in se zmeniti. Je ta stolp toliko pomemben, da znamo to vsi zagovarjati? ..."* Težko. Ker pa stolp in bazen nista samo za Jesenice, in na Jesenicah niti ni debat, ki bi predlagale zaprtje kopališča, bazen torej bo ostal. Za ohranitev stolpa pa se mora najti argumente in postaviti nek račun. V praksi namreč strošek z njim pomeni, da bi na primer v sezoni odskakanim 1000 skokom morali zaračunati po 2000 tolarjev. Take "štartnine" za vsak skok pa verjetno ne bi nihče plačal...

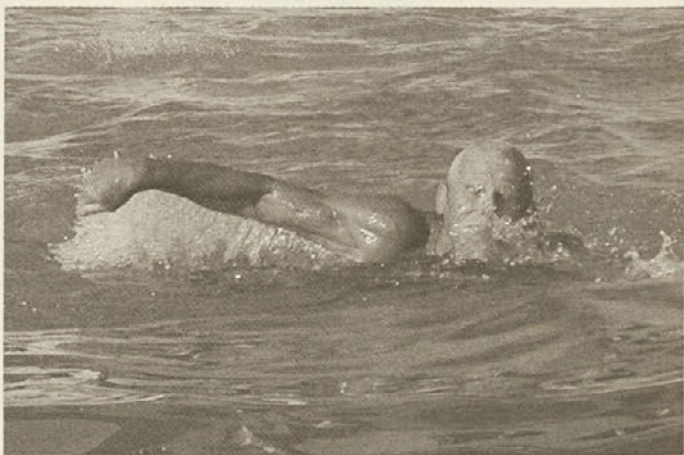
Možne rešitve naj bi iskal letos ustanovljeni Zavod za šport, ki še ni uspel vsega premleti. Je pa prišel do vprašanja, kaj storiti s stolpom. Odločitev se bo namreč morala sprejeti. Gospod Bregant pravi *"če mene osebno vprašate, se ne znam odločiti v tem momentu. Ker preprosto ne vem..."*. Če bi na primer na OJ prišel nekdo, ki bi bil pripravljen investirati v obnovo in vzdrževanje kopališča, ter nekdo, ki bi na stolpu vodil neko skakalno sekcijo Plavalnega kluba in s tem pokrival nekaj stroškov, ostalo pa bi plačevala Občina, se to že kaže kot ena varianta, da se stolp obdrži. Je pa tako: *"...mi smo do zdaj samo problem identificirali. Zdaj vemo, kje je. In ga lahko začnemo reševati."*

Reševanje se lahko prične z izhodišnim razmišljanjem, da je potrebno stolp in bazen na nek drug način prodat. Laičnemu opazovalcu pa na misel pridejo različne možnosti. Ena je na primer večnamenska uporaba bazena in prostorov, druga morda boljša ponudba v lokalu. Vsekakor pa je o tem potrebno povprašati ravno zainteresirane za ohranitev stolpa. In stališče enega glavnih organizatorjev prvenstva v skokih - ŠD Plavž?

ŠD Plavž je bilo ustanovljeno 8. marca letos, in je v kratkem obdobju obstoja že organiziralo nekaj športnih projektov. Jernej Klinar, naš sogovornik ter eden bolj aktivnih članov društva, tako pravi: *"Igrali smo državno prvenstvo v in-line hokeju, organizirali smo I. Memorial Žiga Jana, pa zaključek poletne sezone - skoki v vodo."*

Ideja o "Odprtem prvenstvu Jesenic v skokih v vodo" se je porodila v Slapu ob Idrijci. *"Nekaj nas je na Jesenicah, ki skačemo v vodo, in smo šli skakat tudi v Slap ob Idrijci. Tam smo videli kako izgleda, povabili smo nekaj tekmovalcev, in pač organizirali to tudi na Jesenicah."*

Res je, da je organizacija prireditve imela tudi "skrite" namene in cilje, saj so organizatorji *"...vedeli... pač, da je v projektu, da se podira stolp."* Zato so prvenstvu v podtonu dodali želje po ohranitvi skakalnega stolpa na Jesenicah, kar so s svojo dokaj številčno udeležbo podprli tudi skakalci v vodo z drugih vetrov Slovenije in zamejstva. Drugi nameni oz. cilji pa so po Jernejevih besedah: *"...da*

čim več ljudi skače, pa da se pač prepriča OJ da stolpa ni treba podirati, da še zmeraj obstaja kup mladih in starih interesentov, kateri bi še vedno skakali s stolpa v vodo. Ker je to edini stolp pri nas. ...Pa namen je bil tudi druženje, itak."

Kljub uspešno izpeljani prireditvi pa se organizatorji zavedajo, da so stroški s stolpom tisti, ki so problem. Zato so tudi o reševanju tega problema že razmišljali. Tako govorijo predvsem in najbolj o popestritvi ponudbe na bazenu.

Menijo namreč, da lokal na bazenu nima dovolj gostinske ponudbe, ljudje pa na kopališče ne bodo hodili le zato, da bi se pržili na soncu. Potrebna je torej animacija ljudi, organizacija različnih prireditev, večinoma pač bolj športnih, ki bi bile zanimive za več generacij Jeseničanov, in bi zatorej privabile tudi cele družine. Sedaj so namreč pogostejši obiskovalci mlajši, ki sami niso finančno sposobni. Zato je jasno, da ta način ne obrača denarja. S tem razlogom tudi izjawa "...Da bi se (poleg rušenja stolpa) marsikaj drugega lahko naredilo, da obstajajo druge rešitve. ...Pa ne bi bilo treba stolpa podirati. ...In da bi bilo treba premisliti - ker se enako potrebuje finance za podirati stolp, ali pa za nekaj drugega, torej za vlagati vanj."

Tudi organizatorji, torej mladi na Jesenicah, imajo ideje. Te ideje bi, ob dodelavi, lahko postale tudi ustrezna rešitev za jeseniško kopališče. Odločitev bo ob koncu podala OJ. Za to, da neka ideja preraste v dejansko možnost in uresničevano varianto, pa je potrebno izpolnjevati neke kriterije. In to so?

Župan stoji za mnenjem, da "ustrezna varianta" ni le tista, ki pokriva nastajajoče stroške, čeravno je to nujno, da se ideja sploh sprejme v diskusijo. Pomembni se mu zdijo tudi drugi dejavniki. Tako celo pravi, da bi moral priti nekdo, ki bi to "prodajanje" stolpa vzel v svoje roke. Dobesedno: "...V gospodarstvu....pravimo, da dela privatna iniciativa. Nekdo ima podjetniško žilico, nekaj denarja, se loti in uspe. V teh negospodarskih dejavnostih pa je to mnogo težje. V nekaterih elementih se to da..... Zopet pa smo tu, kdo bo - moraš imeti animatorja, moraš imeti organizatorja, itd. Pa bom jaz vrnil vprašanje - recimo, če ste mladi, študenti, začeli to vprašanje - koliko ste se pripravljene zdaj vklopiti noter, da bi vse te dejavnosti bile, hkrati pa ne bi pri vsaki posebej vprašali kdo bo to plačal."

Na vprašanje, če bi se bili mladi pripravljene na tak način aktivirati, pa je Jernej odgovoril, da "... v splošnem bi, samo - mislim - mi nismo za to usposobljeni. Približno bi lahko, ampak samo približno, povedali, ...sicer bi pa morala OJ "poštudirati" kaj s tem...". Gre namreč za to, da sami (ŠD Plavž) verjetno ne bi znali pripraviti finančnega izračuna, saj smo po formalnem pogovoru izvedeli tudi, da bi bili oni - kot ekipa - pripravljeni "upravljati" lokal oz. prostore bazena ter tam kako stvar organizirati, čeprav samo za veselje in nič denarja.

In če bi dejansko zavihali rokave in se organizirali vsi, torej tudi tisti, ki bi tovrsten načrt znali pripraviti (t.i. učene glave), kako bi župan oz. OJ gledali na ta načrt mladih?

Gospod Bregant pravi, da bi se odzval "...na edini način, ki je možen. Vse tiste, ki so odgovorni za to, bi poklical skupaj, pa rekel, da bomo zdaj ta načrt preleli. ... Treba je vse te ideje pregledat najprej iz čisto teh, zakonskih osnov, ali je to možno ali ne in kaj potegne za sabo. Iz varnostnih, kaj potegne za sabo, pa še ekonomskih, kaj potegne za sabo. In ko to potegneš skupaj, in če gre v pozitivno smer, vam dam besedo, da smo za to. Samo, mora iti pa vse v teh smereh...."

Če je torej ideja, da se bo na Jesenicah nekaj dogajalo, da se bodo, kot je povedal Jernej za vsebino svojih vizij, mladi družili, je treba *"...na Jesenicah ... nekaj narediti za mlade. Da ... imajo kaj za počet. Da ne zahajajo po lokalih, da ne bo kriminala po Jesenicah. Torej, (organizirati je treba) raznolike dejavnosti."*

Ena takih možnosti pa se prav gotovo zdi tudi spodbujanje ponovnega razcveta skakalnega športa na Jesenicah. Ali pa razvoj kateregakoli vodnega športa. Sicer kopališče še dolgo ne bo na zeleni veji. O možnostih "zabave" za mlade pa nam je spregovoril tudi župan.

lagoditi ko bo to potrebno ter skupaj iskati srednje poti.

Jesenice prihajajo iz svoje krize. Mladi postajamo aktivni člani naše družbe, z namenom spreminjanja dosedanjega načina ne-življenja oz. ne-dogajanja pa se vključujemo tudi v različne organizacije, društva, interesne skupine, itd. Zavedamo se namreč, da smo skupaj močnejši in boljši.

Kljub dejstvu, da delamo napake, se včasih prenačimo v odločitvah ipd., pa imamo svoje vizije o našem mestu, življenju in prebivalcih v

njem. Te so ob zadostni motivaciji seveda uresničljive.

Našo zavzetost so tako pripravljeni podpreti tudi nekateri že uveljavljeni Jeseničani, med temi tudi župan, ki v zvezi z mladimi izraža svoj optimizem. Zato je nujno, da sestavljamo načrte (tudi o ne- in -možnostih ohranitve skakalnega stolpa), se udeležujemo v družbenem življenju, počnemo kaj dobrega za sebe in soseda. Medsebojne razlike moramo namreč premostiti ter iz njih ustvariti nekaj dobrega. Za nas, mlade, Jeseničane. Sodobno obdobje, v katerem živimo, od nas to zahteva.

Sicer sledeče nima neposredne zveze s problemom kopališča oz. skakalnega stolpa, kljub temu pa kaže na vizije in poglede, kakršne v sebi nosi on sam, z njim pa tudi veliko Jeseničanov. Problem "razgrajanja" je namreč zatrl veliko poskusov mladinskih zabav tudi pri nas: *"Zdaj ... moramo pa predvsem z vami, ta mladimi, najti ... odgovor (neko srednjo pot), da se nekaj dogaja, da je zabave ravno pravišnja mera, pa da to ni leški Svinjak. Ker sistem leškega Svinjaka pa jaz tudi ne maram imeti. ...Kajti -poglejte - po zadnjem poročilu Gorenjske policijske uprave smo Jesenice biser. Po kršitvah javnega reda in miru na primer imamo v povprečju mnogo manj primerov na prebivalca kot na primer v Lescah. Tam so pa najslabši. In jaz pravim, da je razlika v tistem Svinjaku. Mi ga nimamo, zato naši mladinci v Lescah delajo kraval, Leščani ga pa na Jesenicah ne, ker smo Broadway zaprli. Zaprli smo ga pa zato, ker ga lastnik ni mogel pod pogoji, ki smo mu jih postavili, imeti odprtega. Ker so stanovalci rekli, zdaj je pa tega dovolj. ...Kje je torej zdaj prava pot? Jaz vem, da imate veselje zaviti v Svinjak, tudi moji otroci gredo tja. Samo, jaz mislim, da to sodi nekam na periferijo, da ga ne bi smeli najti nekje v centru, temveč tam, kjer ni nobenih sosedov. Potem se pa lahko zabavamo, dokler je to v mejah normalne zabave. Ne moreš je pa postaviti v mestu. ... Nič ni tako enostavno torej, nič ni enozvočnega. ... Veste, tu je dvakrat dva približno štiri."* Na enak način pa na Jesenicah ne bo ne dogajanja za mlade, niti zabave, niti skakalnega stolpa, če ne bomo znali voditi obojestranskih dogovorov, se pri-

Romana

mladi in razvojna uspešnost jesenic

Vsak ima svoj prav. Kaj je za koga prav odloča vsak sam. Sicer ni nujno, da je ta prav enak za vse, da odraža dejansko in resnično, a je izraz. Kakršenkoli že. S tem, da se izpostavi en prav in se mu ob bok postavi drugi prav, se lahko začne dialog, ki je osnova demokratične ureditve v družbi. V nadaljevanju zato predstavljam svoj pogled o aktualni temi z namenom, da se spodbudi razprava o temi, ki se tiče pomena mladih pri oblikovanju vizije razvoja nekega okolja in uresničevanju le-te.

Na mladih svet stoji je reklo, s katerim se pogosto srečujemo. Da bomo v jutrišnji dan vstopili pripravljeni, pa je potrebno ob tem misliti še na neko drugo reklo: misli globalno, deluj lokalno. Če obe rekli združimo in ju poskušamo razumeti v lokalnih, to je jeseniških okvirih, sta oba zelo pomembna. Poglejmo si zakaj.

Na Jesenicah potekajo številni in različni razvojni projekti. Ker so to razvojni projekti in ker je razvoj proces, ki poteka v določenem času in ima v neki časovno oddaljeni točki tudi svoj cilj, je prav, da se vprašamo komu so ti projekti namenjeni. Glede na to, da je večina teh projektov namenjena ustvarjanju ustreznih pogojev za razvoj, pa je potrebno poudariti, da je le manjši del teh projektov namenjen razvijanju potencialov posameznikov. Če se želimo razvijati potrebujemo poleg dobrih in uresničljivih programov tudi ljudi, ki bodo imeli potrebna znanja za sodelovanje v globalni gospodarski tekmi. Če se ob tem spomnimo še na to, da se veliko mladih in izobraženih seli v druge kraje, to pomeni, da na Jesenicah ostaja malo tistih, ki imajo oziroma bodo imeli potrebna znanja za vključevanje v globalno ekonomsko tekmovanje. Torej, če imamo razvojne programe, potrebujemo poleg teh programov še ljudi, ki jih bodo uresničevali. Brez znanja pa zahtevnih programov ne bo mogoče uresničevati. Zato se mi zdi pomem-

bno opozorilo, da je potrebno več sredstev nameniti za programe, v okviru katerih (mladi) udeleženci pridejo do novih znanj in spoznanj, manj sredstev pa za infrastrukturo, v katero se (po mojem mnenju) vlaga preveč sredstev. Lahko bomo imeli res krasno infrastrukturo, a če je ne bomo znali uporabljati nam prav nič ne bo pomagala.

Predlog, ki ga ob tem posredujem kaže le na strukturno uravnoteženje programov: manj denarja za ceste (vozniki bodo že potrpehli) in druge infrastrukturne potrebe in več denarja za programe za ljudi in še posebej za mlade. Kajti le z mladimi, ki bodo imeli potrebna znanja in bodo doma razmišljali o projektih, se je moč nadejati pričakovanega uspeha na dolgi rok.

Pobuda Občine Jesenice, da ustanovi mladinski center, ki mladim ponuja programe za razvoj potencialov, je upravičena. Prav tako so upravičena pričakovanja, da bodo prav ti programi mlade spodbujali, da bodo pripravljali projekte in se na ta način še pred odhodom na študij navadili na te dejavnosti v okviru domačega kraja, ki jih bodo spodbujale, da se bodo med študijem vračali domov in se po končanem študiju doma tudi ustalili. Pričakovanja ob ustanovitvi Mladinskega centra so prav gotovo velika, a je potrebno opozoriti, da bodo vsi ti programi dali rezultate šele v daljšem časovnem obdobju. Na kratek rok je učinkovitost teh programov težko vrednotiti. Zato je tudi primerjava (manj cest - več programov za mlade) za marsikoga težje razumljiva. Nova cesta se namreč vidi takoj, ko je zgrajena, medtem ko se osebnost mladega človeka z znanji krepi počasi in je tudi njihov učinek mogoče meriti le na daljši rok.

Če to povem še nekoliko drugače: časopis BRCA začenja svojo četrto sezono. V minulih treh letih so se avtorji naučili marsikaj novega o tem, kako narediti časopis. Posledica dejavnosti te skupine se lahko

opazuje šele danes in to tako, da primerjamo prvo številko časopisa in današnjo, zadnjo. Vsebinsko in pomensko je BRCA postajala vse bolj polna, prav tako po obsegu, številnim mladim pa je omogočila, da se soočijo z izzivom ter ugotovijo kako to dejavnost sprejema okolje; spodbudila je tudi razpravo o nekaterih vprašanjih. Kljub temu, da je vrednotenje zahtevno opravilo, lahko rečemo, da je časopis napredoval in z njim tudi tisti, ki so sodelovali oziroma še sodelujejo pri pripravi. Učinek dejavnosti je tako viden šele na daljši rok (ustvarjalci časopisa danes dobivajo ponudbe za zaposlitev, ki jih pred nekaj leti, zaradi pomanjkanja znanja in ker jih nihče ni poznal, ne bi mogli dobiti). Zato morajo biti vsi tisti, ki oblikujejo programe in predvidevajo rezultate, pripravljeni vložiti delo in sredstva v to, da se posamezniki opremijo s takimi znanji, ki bodo dali pričakovane rezultate - torej mladi si z delom na projektu večajo obseg možnosti za zaposlitev (to je rezultat, ki je težko primerljiv z zadovoljstvom voznika, ki se pelje po novi cesti).

Prav znanje bo tisto, kar bo Jesenice lahko pripeljalo k želenim rezultatom. A le če bomo že danes razmišljali o teh stvareh in tudi pripravili programe od katerih bodo imeli kaj posamezniki in z njimi skupaj tudi družba. Vsi vemo, da so mladi včasih sprejeti kot ne-bodi-ga-treba, a treba bo mlade razumeti kot potencial v katerega je potrebno in nujno vlagati. Kajti brez vlaganj v ljudi se noben projekt ne bo izšel, prav tako ne bo mogoče dobiti odgovora na vprašanje Kdo sem Jeseničan?, ki je po mojem mnenju še vedno temeljno vprašanje razvoja Jesenic. Brez mladih umetnikov, ki bodo znali najti probleme in na njih opozoriti, tudi (filozofi in) politiki ne bodo imeli pravega izziva.

Blaž

vsak ima svoj prav

Vsak ima svoj prav, in prav je tako. Vendar pogledajmo natančneje kaj se lahko iz tega naredi, oziroma do česa to lahko privede ko stvar ni več na osebnem nivoju. Dejstvo da smo si ljudje kvečjemu podobni vendar nikakor enaki ostaja isto. Vsak ima svoje sanje, svoj cilj v življenju ki jih bolj ali manj izpolni. Sicer to še nikoli ni bilo tako lahko narediti kakor zadnjih 40 let

Vendar je z razvojem kapitalizma in demokracije, stvar dobila grenak priokus. Želje in vrednote in smisel o življenju in cilje je precej posplošil denar. Dejstvo, da ideja podprta z denarjem in politično in gospodarsko močjo, dandanes seže dlje kot si upamo misliti je pa strah vzbujajoče. Pogledajmo našo »civilizacijo«. Od razvoja industrije in začetka izkoriščanja fosilnih goriv se je stvar začela odvijati zelo zanimivo. Takrat je skupina določenih ljudi mastno zaslužila z novim načinom življenja ki se je naenkrat ponudil.

Na osnovi nafte so zajebali svet (beri naravni ekosistem in način našega življenja). Zgradili so veliko vrtin, megalomanske rafinerije, razvili motorje na nafto in stvar je stekla. Potem so si počasi uredili še politično okolje. Več denarja so imeli, več ljudi

in s tem njihovih mnenj so si lahko kupili. Se pravi, imeli so denar imeli so »svoje« ljudi na visokih položajih v različnih državah. In stvar funkcionira še dandanes tako naprej.

Vendar smo ljudje pač zelo prilagodljivi in nekako se je tudi to uteklo, oziroma prišlo je že tako daleč da sploh ne razmišljamo več zakaj, to pa zato ker so »pametnjakoviči« poskrbeli da je stvar tako. Če pogledamo državo, oziroma sistem v naši državi. Socializmu je odklenkalo, in nastopil je kapitalizem, vprašajmo se zakaj. Zakaj je recimo v Ameriki, ki je dandanes zgled celotnemu svetu, oziroma policaj, prišlo do tega. Zakaj se je ta gnusni, človeški duši sovražen način življenja začel širiti po svetu, zakaj pod tako imenovano globalizacijo nastaja trend, da se cel svet amerikanizira. Razlog tiči v tem, da tista skupina (okoli 300 ljudi) še vedno nima dovolj polnih žepov denarja. Še so dežele kjer se lahko naredi črpalke, supermarketi, tovarne in skratka kjer se lahko še vsili ta način.

Mi imamo srečo, katere se sploh ne zavedamo. In to je dejstvo da imamo še malo občutka, pregleda nad tem, ker še nismo tako okupirani. Vendar se tudi pri nas pospešeno dela v tej smeri. Tudi pri nas bi radi imeli milijon ovac, ki bi v gonji za vsakodnevni

kruh ali pa karkoli jim je že marketing vbil v glavo, cele dneve delale in se nič ne vprašale. Ker stvar je taka, da ko začneš »živeti« oziroma se podaš za denarjem, ti ostane malo časa in energije da bi se še spraševal zakaj, bolj aktualne postanejo vsakodnevne frustracije. Vsa stvar je pravzaprav zelo preprosta. Vsa računica temelji na predvidevanju oziroma dejstvu da večina želi osnovati družino, ko se osamosvojijo. Moraš dobiti redno delo, v katerem se moraš potruditi da si dober, da te ne vržejo ven, in da nahraniš otroke, in da zadovoljiš potrošniške potrebe svoje žene, in svoje nenazadnje.

In, če delo postane vsakodnevni boj, si lahko prekleto prepričan da se boš prvič zopet vprašal zakaj šele ko boš ostal sam, oziroma ko bo prišlo do tragedije v družini, ki je pa v takih nestabilnih družbenih okoliščinah skoraj neizbežna. Vprašajmo se koliko ljudi pije, koliko se jih tako ali drugače drogira, koliko jih ima dvojna življenja, koliko jih nima vsak dan za kosilo... Vendar ta vrašanja ostajajo v ozadju.

Prav tako kot dejstvo da je v Ameriki, najbogatejši deželi, 50 milijonov revežev. Da je Amerika država z najslabšim javnim zdravstvom, da je največja svetovna dolžnica, da je najmočnejši onesnaževalec, in še vedno svetovni diktator oziroma policaj kot želite. In to samo zaradi tega, oziroma predvsem zaradi tega ker se je vse začelo tam, ker so s svojo kolonialistično pretek-

Po dolgem času bi vas, dragi bralci in bralke Brce, spet rada spomnila na smisel te rubrike. Razpoloženska nihanja so del naših vsakdanov in tako naj bi se vam na tem mestu ponudila priložnost, da najdete glasbo, ki bi vam utegnila omiliti vaše "moodswings", vas spomniti na velikost življenja in majhnost trpljenja... Predvsem pa to ni rubrika v kateri bi se filozofiralo. Toda dovolite mi samo tokrat nekoliko bolj filozofski pristop, saj so nenazadnje tudi moji z Brco povezani "moodswingi" odraz stanja, v katerem se je naš časopis pred nedavnim znašel. Da še vedno Brčamo je jasno, smo pa kljub temu morali ponovno pretehtati temelje naše iniciative, da izdajamo tak časopis. Torej, rubrika, ki je pred vami, ponuja recenzije koncertov, plošč, priporočila, povabila na koncerte, festivale in predstavitev glasbe in glasbenih zasedb. Oziroma je to ponujala do sedaj. Oziroma naj bi. Trenutno pa me preveva razpo-

moodswings

ložjenje, v katerem se sprašujem, kako naprej. No, v rubriki bi lahko sodelovalo več ljudi, kot prvo. Potem, rubrika bi lahko ponudila še kaj več ali kaj povsem drugačnega. Skratka, ideje so. In to samo v moji glavi, fenomenalno pa bi bilo, če bi svoje morebitne ideje za polnjenje Moodswings, predlagali tudi vi, bralci in bralke, posebej tisti, ki za svoje veselje veliko študirate muziko, ki jo nenasitno poslušate, hodite na koncerte, partyje oziroma jo celo ustvarjate sami. Rubrika vam z veseljem odstopi zaslužen prostor, kjer te ideje lahko realizirate. Torej - brž na naš "emajl", dobrodošla vsa mnenja, pripombe in vprašanja!

lostjo nagrabili denarja in moči neomejeno. Ker so svoja mnenja podprli z debelimi kuvertami, ker »when money talks, bullshit walks« in tako naprej. Cel svet je na razprodaji, in demokracija je podlaga ki to omogoča. Včasih je bilo pri nas aktualno geslo tujega nočemo, svojega ne damo. Tega ni več videti tega ni več slišati. Zato ker je Hollywood to preglasil in še marsikaj drugega zraven. Medijska industrija v Ameriki in drugod po svetu nima naloge samo zabavati ljudi, ima še veliko drugih načrtov z občinstvom, ki pa povprečnemu gledalcu sploh ne pridejo na pamet. Recimo, vrednote, moralni pogledi, vzorci razmišljanja, ideali, skrite ideologije, stališča glede raznih problemov. Že v 60. so se počasi a nezadržno pritihovali v Jugoslavijo avto, jeans, kokakola, in drugi simboli takratne ameriške družbe. Vendar niso bile stvari še tako zrele. Potem so razdrli Jugoslavijo, in kaj se dogaja? Vse bivše republike bodo prej ali slej postale demokracije (vsaj na papirju). Zakaj? Preprosto zato ker drugače ne bodo dobile krvavo potrebne pomoči IMF-ja, in bodo v še večjem dreku kot drugače. Vendar obstaja cena ki se jo plača za ta denar, cena ki je znansko višja od denarne. V zameno za skromno gospodarsko rast in razmeroma stabilno družbo bo prišlo tudi do amerikan way-a, kolikor se da seveda. Posledice ki jih to prinese so pa negativne predvsem za male ljudi. Biznismeni in politiki ki bodo stvari

uredili, si bodo pa nahranili denarno lakoto za nekaj časa, dokler se toletanca spet ne zviša, in boli njih kurac. Briga njih če zaradi slabe sociale, in drugih »negativnih plati kapitalizma« ljudje trpijo. Oni živijo naprej. Iz svojih svetov ne vidijo prepada ki vedno bolj zeva, znotraj držav in v svetovnem merilu. In njihovi potomci in naložbe in pogodbe in multinacionalke bodo ta prepad še poglobile in razširile. Nikomur ni do tega da se črpalke ustavijo, dokler je v naravi še kaplja nafte bodo furali svoje. Še vedno bodo na fin način kupovali mnenja drugih. Dejansko pa je stvar že tako zapletena, zakrunkana vpletena v politiko in cel gospodarski sistem, da je ljudje ne vidimo, kot se reče, da zaradi dreves ne vidiš gozda. Zato je pomembno da bi še v tem stoletju ljudje tako razmišljanje razširili med seboj, vendar je človeku povedati da je naše življenje tako s poti in izgubljeno zelo delikatna zadeva. resnica boli, tako ogromna in težko prebavljiva kot ta pa zna tudi ubijati. Človek je po naravi delovno ustvarjalo bitje in vedno teži k napredku, in prav je tako. Če pogledamo še nedavno preteklost srednjega veka naprimer, vidimo da napredek je očitno. Sploh v obdobju med in po svetovni vojnama, in kasneje hladna vojna, vendar več ali manj po zaslugi dejstva da so razne raziskave iz področja zdravstva in vojske takrat dobile polet. Sploh v obdobju zlatih 60-ih so vlade pričele ogromno vlagati v

raziskovanja. Vendar so imela leta oboroževalne tekme in močne želje po gospodarski rasti pustile posledice tudi na družbi, na načinu življenja, na razmišljanju zato je privedlo do družbene atmosfere v kateri smo zaposleni, nenehno na tekmi, otroci v šoli starši in drugi za delo sposobni pa na delu.

Svoj prav, je težko imeti, ni neke oprijemljive resnice, vse je v zakrito v megli in hrupu pompa današnjega življenja. Vsak dan smo izpostavljeni informacijami, samo pogledjte šolo kako dobro skrbi za to da otroke čimprej okuži z raznimi idejami, znanji, razmišljanjem tudi, in to v zelo delikatnih letih. Potem časopisi, razni drugi mediji, najnovejša iznajdba je internet, in nenazadnje največja prijateljica vsega, televizor. Manipulacija je ogromna, in že čisto neopazna, del vsakdana. Nekateri mi boste rekli pesimist, nekateri boste rekli da imam paranoje, vendar stvar je taka. Nafta poganja svet, tako ali drugače, ne reče se ji zastoj tekoče zlato. Navsezadnje nafta generira filozofijo in miselnost 20. stoletja, vsaj kar se tiče gospodarsko političnih področij, vendar to nihče ne pomisli ko tanka bencin na črpalki. Nima časa. Prav tako kot večina drugih. Kakšna apatija po celem planetu. Za začetek bi bilo dobro če bi očistili ušesa ameriških laži in izmili ameriške sanje iz oči. Navsezadnje lahko obstajamo na svoj način. Vsak ima svoj prav. Tudi mi.

Erik

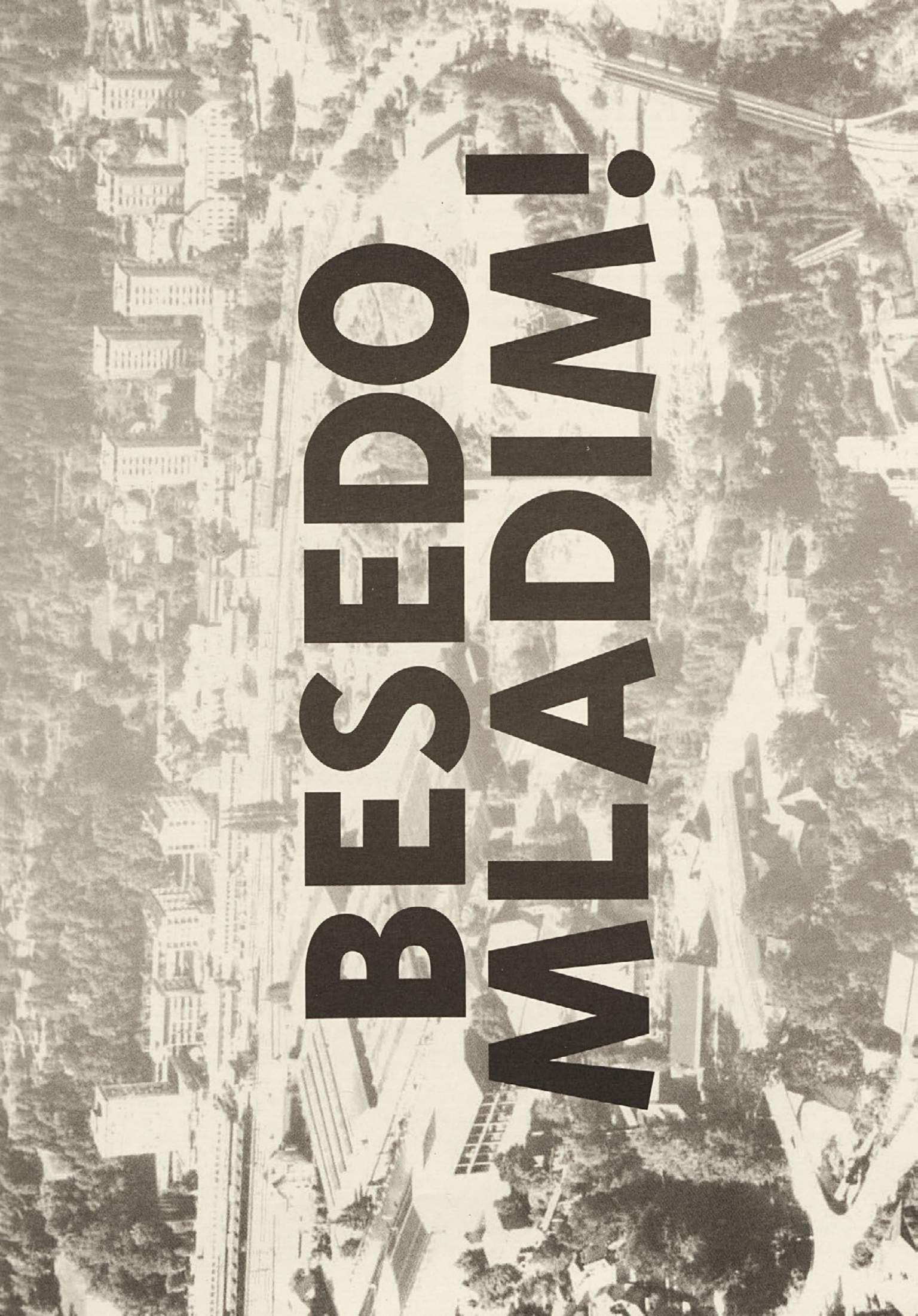

Z'dene

Za tokrat pa velja povabilo na glasbeno prireditev, ki se bo zgodila 20.10. v Društvu Nanabush na Jesenicah. Na enega od letošnjih lepih poletnih dni je namreč preminul nepozabni kantavtor Z'dene Vodopivec, ki se nam je tudi v Nanabush-u že predstavil s svojo kitaro in izvrstnimi pikantnimi štorijami, te priložnosti pa žal ne bomo imeli več. Zato pa velja njegov duh ohranjati živ na način, ki ga je Z'dene živel : v dobri družbi in ob dobri glasbi. Obeta se vam prava poslastica, saj bodo nastopili njegovi somišljeniki Boštjan Soklič, Aleš Hadalin in Mateja Blaznik (prav z njimi je namreč posnel album Somišljeniki), ki jih poznamo tudi kot skupino Tantadruj, ter Karavele, skratka - kulturno glasbena zabava, ki jo v našem zaspanem mestecu ne velja zamuditi!

"odnašalo" je Marušo

An aerial photograph of a city, likely Pittsburgh, showing a dense urban landscape with numerous buildings, streets, and green spaces. A prominent bridge with multiple spans is visible in the upper right portion of the image. The overall scene is captured in a sepia or aged tone.

**BESDO!
BLADW!**

izkušnja

Nisem pisec romanov, esejev, poezije ali člankov. Sem pač še ena izmed mnogih, ki želi povedati svojo zgodbo.

O drogah in njihovih efektih ter posledicah uživanja je bilo povedano in napisano veliko. Nikjer pa še nisem zasledila članka, ki bi govoril, kaj se dogaja z odvisniki med terapijo in po njej, kako se ti reintegrirajo nazaj v družbo, kako jih ta sprejema ali zavrača, kaj se dogaja s psihičnim stanjem odvisnika, kako ponovno zaživi.

Sem dekle, stara 23 let, pred kratkim sem se vrnila iz zdravljenja zaradi odvisnosti od heroína in kokaina. Veliko ljudi me pozna kot pridno in športno aktivno osnovnošolko, ali kot odštekano in noro srednješolko, ali pa kot sfalirano študentko in narkomanko. Želela sem si življenje hlonista in ekstremista v vseh pogledih, žal pa so se te želje razblinile v nič.

Ta članek naj bo namenjen tistim, ki so se znašli v temu začaranemu krogu odvisnosti.

Pri 16-tih sem prvič probala drogo, proces, ki me je pripeljal do odvisnosti je trajal celih 7 let. Za zdravljenje sem se odločila, zaradi nemoči konstantnega iskanja denarja in droge, zaradi kaznivih dejanj, ki sem jih storila v preteklih letih, zaradi slabe vesti in psihičnega in fizičnega propadanja.

Živela sem življenje narkomana. Kraje, goljufije, tatvine, vlomi, prosjačenje, so bile aktivnosti mojega vsakdana. Otopela čustva in nezmožnost racionalnega razmišljanja. Bila sem hladna, nesrečna, polna jeze, sovraštva. Zanimalo sta me le denar in droga in delovala sem po Machiavelijevem principu: za doseganje svojega cilja uporabi vsa sredstva.

Ko sem se končno odločila za zdravljenje v komuni, sem mislila, da sem naredila že celo pot. Prišla pa sem do ugotovitve, da se je borba za eksistenco šele dobro začelo. Po prestajanju fizične krize, sem upala da je mojega trpljenja konec, a sem vedela, da fizična kriza ne predstavlja izziva kot psihična, mentalna. Po prvem mesecu sem se počutila super, nisem imela bolečin v hrbtu in mišicah, nisem več bruhala in driskala, normalno sem spala, mrzlo-vroči feeling je izginil. Skratka počutila sem se prerojeno. A ne za dolgo. Kajti, takoj za tem je nastopila psihična kriza. Sprva se počutiš prazen, nimaš totalno nobenih čustev, nisi ne vesel, ne žalosten, ne jezen, si totalno flegmatičen.

Po tem obdobju sledi obdobje, ki si ga ne želim nikdar več doživeti. To je obdobje izmenjavanja evforije in depresije. Moje evforično obdobje - prežet s histeričnim smehom, igrivostjo in otroško nedolžnostjo - je trajalo cela 2 meseca.

krona

Prav gre po ravnem, Narobe čez rob.

Kdo komu koplje tu grob?

Če Ravno bi se z Robom ne končalo,

svojo eksistenco tako bi izdalo,

svojo ravnino za premoč bi prodalo,

svoj smisel odelo v zapeljivo globalo,

se oklicalo za vsega ravnilo.

a da ni več ravno - bi pozabilo.

Maruša

Veselila sem se ker sem clean, ker čutim ljudi okoli sebe, ker vidim barve, ker voham naravo. Potem pa je bilo tega feelinga konec. Postala sem depresivna. Jok, žalost pesimizem, suicid, slaba vest zaradi preteklih dogajanj. Postala sem avtodestruktivna, vendar na drug način, ne z drogo. Uničevala sem sebe in druge z negativno energijo, ki je sprožala konstantne konflikte, slabšanje odnosov, nestimulativno okolje za delo, lastni razvoj,... Ti obdobji sta se izmenjavala tako, da sem bila en trenutek polna energije in zanosa, drugič pa sem se obnašala kot otrok, ki zahteva konstantno pozornost. Počasi so se moja rahlo izmaličena čustva stabilizirala. Naučila sem se kontrolirati emocionalne izbruhe, bolj resno sem poprijela za delo in začela sem iskati vzroke za moje posledice.

Te faze doživi vsak narkoman oz. Odvisnik ko se skineva. Eni rabijo več časa, drugi manj, konec koncev je pa vse odvisno od tebe.

Zdaj sem doma na Jesenicah in si želim, da bi ljudje imeli kratkoročni spomin.

Patricija

●	●	UMETNIŠKO OBDOBJE	SREDO-ZEMSKA RASTLINA	MESTO OB SOČI	OZNAKA ANCORE	UNIČEVALKA ŽELEZA	●	●	●	UDAV	KONICA	AM. GLAS. SKUPINA THE	ISLANDSKI SLIKAR IN GRAFIK
●	IZDELOVALEC RAK	R	A	K	A	R	VOLOVSKA ANTILOPA	PLASTIK	NEM. ASTRO-NOM (JOHANN ELERT)	9			
KAL	P					J			KRAJ NA CRESU	A			
TRAVNIŠKA RASTLINA	R				VRSTA KROKODILA	A	L	I	G	D	T	O	R
NAŠA REKA	S	A	V	A	AMERIŠKI KOŽUHAR	VULKAN NA FILIPINIH			LOJZE SLAK	GRŠKA ČRKA			
PODSTAVEK ZA SEKANJE DRV	T					MESTO NA Z. BREGU REKE JORDAN			L				●
KEM. OZNAKA ZA ASTAT	A		PREGRINJALO ZA MIZO	DEL FLORE V GOZDU	MESTO V BOLIVIJU				S		REKA NA PELE-PONEZU	OSEBNI ZAIEMK	
IZRAZ ZA JAPONSKO	N		P				NARODNI PARK V KENJI	PIVSKI VZKLIC	STRUPE-NA SNOV	BRAZIL-SKO MESTO			O
●	LEPOTEC		R						TEK ČEZ ... IN STRN	D	R	N	
●	KRAJ NA GREN-LANDUJI		T			IZRAZ ZA SMUČI	S	K	I	OZNAKA ZA BIOLOŠKO			A
●	MESNA JED	DEL PODVOZJA AVTOMOBILA	PREDSTAV-NISTVO DRŽAVE V TUJINI	A	M	B	A	S	A	D	A	ŠOLSKI UKREP	JUŽNOAM. ŽIVAL
VRSTA KACE	G	O	Ž	GL. MESTO Z. SAMOE	RIMSKA ŠTIRI	I	V	N	A	ULICA	OSEBA IZ GRŠKE MITO-LOGIJE	U	L
INSTRUMENT			O		UPRA-VLJANJE JAVNIH ZADEV	ORANJE						K	
SAMO		POLOVICA	PAVLE GREGORC	O		ŽLEZNA BULA	NIKOLAJ OMERZA					O	
URADNIŠKI PRIPRA-VNIK			P		R	N		PEVKA BARUCA				R	
ORODJE			G		BIBLUSKA OSEBA	O		JOŽE HUDEČEK	J	H	●	BLAŽ	

križanka

Rešeno križanko pošlji na naslov: **Društvo mladih Jesenice, Titova 86, 4270 Jesenice.** Izmed prispelih rešitev bomo izžrebali tri knjižne nagrade.

Imena nagrajencev bodo objavljena v naslednji številki.

Grafiti so kulturni izraz anonimnih ustvarjalcev, a ne le njihov, saj prikazujejo odraz stanja v celotni družbi. Zato je zelo pomembna prisotnost grafitov v urbanih sredinah. Če se sprehodiš po Jesenicah lahko le v tunelu opazuješ to sodobno umetnost. Pogrešamo grafito. Pogrešamo šoke. Pogrešamo ustvarjalnost. In: preveč je sterilnosti!

Pa da se ne omenja, kakšen ustvarjalni potencial v sebi skrivajo anonimni slikarji.

Če ni ustvarjanja ni grafitov, če ni ustvarjalnosti ... ali sploh obstaja prihodnost?

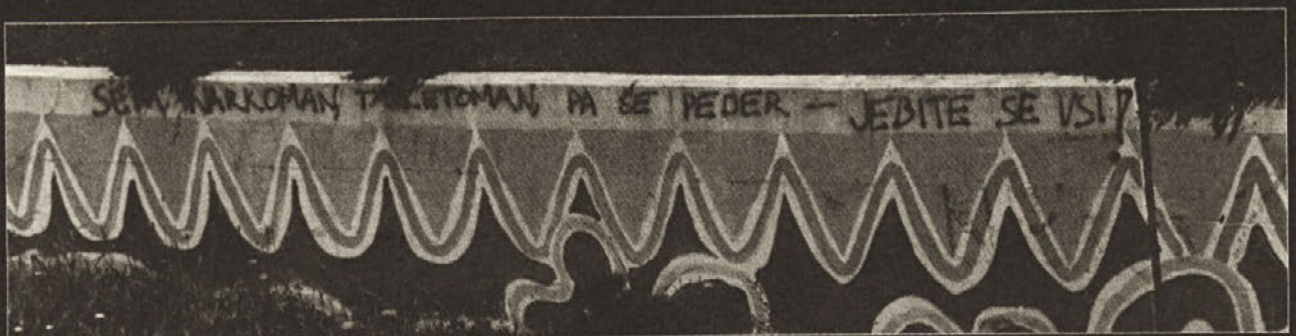
Sicer pa so grafiti tudi politična dejanja in ta, ki ga vidiš na sliki prav takšen gotovo je. Torej: vsak ima svoj prav.

Več teh »prav« pa tvori skupno resnico. Tej resnici pa je potrebno pogledati v oči.

Opazujte grafito in razmišljajte o njih.

(Če opaziš kje kakšen grafit, ga fotografiraj in pošlji na naslov: Društvo mladih Jesenice, Titova 86, Jesenice)

BReA

Potrebujete osebni računalnik?

Obiščite NAS!

Ugodne cene,
nasveti
ob nakupu,
žrebanje za
Fiat Punto!

3BM

Jesenice

elektronika in mikroročalniki d.o.o.

Cesta železarjev 7, Jesenice,
tel. 58-36-444, www.3bm.si

kozmetični

studio

URŠKA

Urška Razingar

041 447 562

Hrušica 102b

urska009@hotmail.com

- nega obraza in dekolteja, - aromaterapija, - masaže
- anticelulitni in shujševalni program, - depilacija,
- pedikura, - Shiatsu masaža obraza

- NAJHITREJŠE IZPLAČEVANJE ZASLUŽKOV NA DAN PREJEMA PLAČILA OD DELODAJALCA.
- IZPLAČILO AKONTACIJE PRI DELODAJALCIH, KI REDNO IZPOLNJUJEJO SVOJE OBVEZNOSTI DO MLADINSKEGA SERVISA.
- MOŽNOST NAROČANJA NAPOTNIC PO TELEFONU IN PREKO E-MAILA.
- POŠILJANJE NAPOTNIC DOMOV ALI K DELODAJALCU, POŠILJANJE NAPOTNIC OB VSAKEM PRIČETKU MESECA SKOZI VSE LETO.
- INFORMACIJE O NAKAZILIH NA AVTOMATSKEM TELEFONSKEM ODZIVNIKU 5303 550 IN SMS SPOROČILIH.
- NAKAZOVANJE SREDSTEV KLUBU ŠTUDENTOV
- 10 LET POSLOVANJA IN IZKUŠENJ - SMO PRIJAZNI, HITRI IN ZANESLJIVI.

Gorenjska cesta 25,
Radovljica; tel: 53 03 555

Izpostava JESENICE,
Cesta maršala Tita 7
(nad pizzerijo Domino);
tel: 583 50 20

www.ml-servis-radovljica.si
info@ml-servis-radovljica.si

POSREDNIŠTVO V PROMETU Z NEPRIMIČNINAMI

Posredujemo ugodna posojilaza nakup neprimičnin - hitra realizacija

www.exedra-nepremicnine.com

AVTOŠOLA DEMI

"A" in "B" kategorija

Titova 11, 4270 JESENICE

GSM: 041/ 732-786, 041/ 678-923, 031/ 553-939

S tem kuponom brezplačen tečaj CPP

- moda za dekleta in ženske
- pestra izbira jeansa
- nova zimska kolekcija
- prijazna postrežba
- zelo ugodne cene

Boutique

Darja Kemperle s.p.

Vabljeni v prenovljeno prodajalno na Jesenicah, Titova 53
in v butik Petica v Lescah, Alpska 62
Delovni čas: 9 - 12 in 15 - 19, sobota 9 - 12

trgovina

MeTra

- svetovanje in šivanje po meri
- bogata ponudba metraže in blaga na kilograme
- gumbi, zadrge, sukanci, ...

Majhna založba z velikim srcem.